ממודה כם: ע"ש,
 [ערכין יח: נדה מו:],
 ג) ובחים נו., ד) [שייך לדף
 כח.], ד) [סו. ושם ד"ה
 כח.], ד) לריכה עבילה
 ותרומתון, ד) לריכה עבילה

אפילו צ"ק, ז) ועד אמנה צ"ק,

תפינו ("ק, ז) ועד ממנה ("ק,

ד) לובים ז"ק, ע) אמנה ז"ק,

י) מן הנהר ועד אמנה ז"ק,

ד) דבעל קרי ולא בעי ז"ק,

ל) אמנה, מ) נוע"ע מוס" חולין

קד. ד"ה חלמן, ל) דרשינן.

מיה. ם) דהכל בשנה. נייה.

תורה אור השלם

1. לִפְנֵי יְיָ אֱלֹהֶיךְּ תֹאבְלֶנוּ שָׁנָה בְשָׁנָה בַּמְּקוֹם אֲשֶׁר

2. וּבְמָלֹאת יְמֵי טְהֵרְהּ לְבַן אוֹ לְבַת תָּבִיא כָּבֶשׁ בָּן שְׁנָתוֹ לְעֹלָה וּבָן יוֹנָה אוֹ

תר לחטאת אל פתח אהל

ויקראיב ו 3. וְבְשָׁרֶם יִהְיֶה לְּךְּ בַּחְעֵה הַתְּנוּפָה וְכְשׁוֹק הַיָּמִין לְךְּ יִהְיֶה: במרבר יח יח

הגהות הב"ח

(א) גמ' ולדבי רב מנא להו:

גליון הש"ם

מג ע"ב תוס' ד"ה דכ"ע:

רבינו גרשום

שיהא צריד להמתיז שלישי

מות אינו אוכל בתודהות דאורייתא וכל הני באותה של אור קתני וכן בטמא

שרץ בתרומת האור קתני:

. נאכל שנה בשנה לכהז כל . שנתו של בכור כדמכ

מום בזמן בהמ"ק שנאמר

ושביעי. ולית ה כוותיה. דלעולם

הלכתא

מועד אל הכהו:

יבחר יי אתה וביתף:

, כלא. ליזכח בשניז. כ ק, בלא. ל״ק, פי דאין. ל״ק, שייך לדף כח ע״א, ק) ל״ל

ממורה כא: ע"ש.

:10

א א מיי׳ פ״ל מהלכות א מייי פייח מהכחת בכורות הלכה ח טוש"ע יייד סימן שו סעיף ז: ב מייי פ"יי מהלכות מעשה הקרבנות הלכה

מוסף רש"י

יום אחד כשנה זו. ששחטו כמלותו בסוף שנתו וקמ"ל קרא דנאכל אותו יום ויום

שימה מקובצת

לן כוותיה אמר מר: כן כוותיה הבכור נאכל: גו שנכנס בחבירתה: דו דבי רבי תנא: סו אחד ולדבי רבי מנא להו: ו) כבש אחד בן: ו) תיבות בזמן הזה נמחק: ת) ולדבי רבי: ע) מה"ד :חלבם תקטיר ובשרם ין מתיבת דאע"ג עד תיבת ין מתיבות האצ"ג עד היבונ ונראה לרבי מוקף בשני חצאי לבנה כי לפ"ד ראוי ים בכל טומאות דאורייתא: יגן כיון שהוא טמא מן . התורה: ידן לפרושי ממנה כמו ממת כדתניא: טון ואסורה לזבים כו': טון לנו ולר' יוסי אפילו ב"ק: יו] שיעור פירוש שמקום: יה] ומן הנהר עד שמקום: יען דמן יונוו צור אמנום: יען בירושלמי דשל אור אין כו' נשרפת ושל כהן יש לה שיעור מפני שהיא נאכלת ושתיהן: כן ביאה בפרק השוכר את הפועלים שמביא: לאו בערלה וכלאי שמביא: כגן בעילוו וכלה: הכרם: ככן אין לנו לומר: כגן אותה של מעילה ששנויה שם כך בקוצר בפרק קדשי: כדו של מעילה בצירות: כהו מיירי בצירות בצירוף: לסן מיירי בצירוף לנתינת: לון תיבת עם נמחק: לון כהן כר' וחשיב: לחן איכא כהן חבר שהוא עשיר ואינו רוצה לקבל ואפילו רוצה לקבל כיון יום דבעל אינו צריך: לען יום דבעל קרי ולא בעי הערב: () נראה לר"י דה"ה: (h) משנה דהא . בטמא מת וטמא שרץ קודם טבילה שרי כו׳. ס״א לאסרה בטומאת שרץ קודם טבילה בטומאת שרץ אחר שרי לטמא שרץ אחר טבילה: (גו) להפריש חלה שניה: לגן בשנה בפרק איזהו . דרשינן שכירות: , להן דקרא וגבי מעשר דכתיב כו׳ לקמן בפ׳ בתרא שאין: לקו לחודייהו בלא שנה: לון בסופו דאין בכור נפסל: (ו) ליה כדאחרים דהתם: לתו בשנה ס"א להאי דרבי

מדמעת ין דאע"ג דתרומת חולה לארך מדמעת כדתניא במנחות בפ׳ רבי ישמעאל (דף) ס ושמא אפילו השניה במקומות השנויים במשנה אינה מדמעת ונראה לרבי דבין הכא ובין התם אף במקום שהחמירו להפריש חלה שניה לא החמירו להפריש שתי תרומות דהא לא מצריך

במשנה להפריש שתים אלא בחלות ויש ליתן טעם שבחלה יש יותר לחוש שלא תשתכח משום דשייכא בכל אדם המגלגל עסתו אבל תרומה אין רגילין בה אלא בעלי קרקעות וממרחי מבואות: ובי הואה יש לנו. ולא היה נראה ^{יאן} לומר שכשנטמאיו במת היו הולכין ומזין בארץ וחוזרים ואוכלים בתרומה דמשום טומאת חוצה לארץ לא חשו בחלת חוצה לארץ אבל בכל ים הטומאות דאורייתא אסור כל זמן שלא טבל כיון ים דמן התורה י אפילו לחולין כי אין סברא שתקנו חלת כהן בחולה לארץ שאין יכול לאוכלה אלא אם כן ילך ויזה בארץ ישראל ומטומאת המת אי אפשר להזהר דאע"ג דלריכין ליזהר מחמת כהונתם מכ"מ מטומאת חרב שהיא כחלל אפילו על ידי אהל כדמוכח בנזיר בפ' כהן גדול (דף נג:) שמאהיל על חרב כמאהיל על המת ובריש אהלו׳ מוכח שהשפוד נעשה כחלל ע"י אהל המת מאותם לא היו יכולים ליזהר וגם אין לריכין ידו לפרוש כממת כדתניא בריש תוספתא דאהלות כל

וכי הזאה יש לנו אמר ליה רמי בר חמא לא ליחוש ליה לסבא אדהכי אתא רב עמרם אמר להו הכי אמר רב ממא מת מובל ואוכל בתרומת חוצה לארץ ולית הלכתא כוותיה ים דאמר מר זומרא משמיה דרב ששת ממא שרץ מובל ואוכל בתרומת חוצה לארץ ולית הלכתא כוותיה: ס בכור נאכל שנה בשנה כו': מדקאמר נולד בו מום בתוך שנתו למימרא "דלשנה דידיה מניגן מנא הני מילי דאמר רב יהודה אמר רב דאמר קרא ילפני ה' אלהיך תאכלנו שנה בשנה איווהי שנה ם שנכנסת בחברתה הוי אומר שנה של בכור ף דבי ח רב תנא שנה בשנה יום אחד בשנה זו ס דבי ח ויום אחד בשנה זו ילימד על הבכור שנאכל לשני ימים ולילה אחד (6) פ דבי רב מנא להו ילפי מקדשים וקדשים גופייהו מנלן אמר יורב אחא בר יעקב אמר קרא 2כבש יו בן שנתו

שנתו שלו ולא שנה של מנין עולם ורב נאכל לשני ימים ולילה אחד מנא ליה ינפקא ליה ימובשרם יהיה לך כחזה התנופה וכשוק הימין הקישו הכתוב לחזה ושוק של שלמים מה להלן שני ימים ולילה אחר אף כאן שני ימים ולילה אחר

וכי הואה יש לנו. בזמן הזה דכיון דאין עכשיו הואה זו בזמן הזה

הערב שמש נמי לא בעי: לא ליחוש ליה לסבא. בתמיה. וכי לא נחוש

לכבוד רב עמרם שאינו בכאן ואין טוב להורות שום הוראה עד שיבא: טובל ואוכל. ואין לריך הערב שמש: ולים הלכסא כווסיה. הש"ם

קמהדר ליה: דלשנה דידיה מנינן.

דאם נולד הבכור בניסן רשאי לקיימו

עד ניסן אחר ולא אמרינן מתשרי

ששלמה שנת מנין עולם שלמה נמי

שנת הבכור: זו שנה של בכור.

כלומר דכי אזלת אחר שנת הבכור היא

נכנסת בחברתה דכי הוי לבכור שנה

אחת נכנסה שניה למנין עולם מתשרי:

יום אחד בשנה זו. דכי שוחטו ביום

אחרון לשנתו יכול לאוכלו אותו היום

ויום המחרת שהוא משנה שניה דהיינו

שני ימים: ולדבי חו רב מנא להו.

דלשנה דידיה מנינן: מקדשים.

משאר קדשים הבאים בני שנה דכתיב

בהו כבש בן שנתו: מו ובשרם יהיה

לך כחוה התנופה. בבכור מישתעי

בסדר ויקח קרח: די תודה אינה נאכלת

אלא ליום ולילה והמורם ממנה

דהיינו חזה ושוק כיולא בה הוא:

ואידך

ואידך

לפני ה' וגו': נולד בו מום בתוך שנתו. ואין שם כהן שיתנו לו: רשאי לקיימו כל י״ב חדש. עד שישלים שנתו שמא יבא כהן ויטלנו: האי רשאי יקאמר חייב הוא: לאחר . ונתו. אם נולד בו מום אינו שנתר. אם נוכו בו מום אינו רשאי. אינו חייב לקיימו אלא לי יום שהם חשובין . שנה כדאמרינן בגמ': אלמא ינאכל נמי בשנה אחרת דכתיב שנה בשנה. ואם לא ז כוויב שנה בשנה. ואם לא בא כהן עד ל' יום שוחטו ישראל ומולחו ותוליהו עד שיבא כהן ויקחנו ל) ואם יסריח יקברנו: אי זו היא שנה שנכנסת רחרתה הויא זו של רכור בחברותה הויא זו של בכוד. שאם נולד בניסן או באייר אין אומרין לכשיבא תשרי שהוא ראש השנה כבר עיברה שנתו אלא נותנין

קודם שיסרית דהא בכור בע"מ מותר לזרים ול"ע.

. לו י״ב חדש מיום שנולד לו י"ב חדש מיום שביי. והיינו נכנסת בחברתה אע"ג דשנתו נכנסת בשנה שניה

דהינו נכנסת בשנה שניה דשנתו נכנסת בשנה שניה למנין עולם אזלינן בתר שנתו דכל י"ב חדש הוי

כאן שנה: להכי כתיב שנה בשנה דנקיט יום משנה

טומאת המת שאין הנזיר מגלח עליה אין כהן מוזהר עליה ולהכי מסתברא שבלא הואה וטבילה היו אוכלין אותה ולריך לפרש מתוך הלכה זו דהא דתנן במסכת חלה (פ"ד מ"ח) מן הנהר "עד אמנון ולפנים שתי חלות אחת לאור ואחת לכהן כו' וטבול יום אוכלה ר' יוסי אומר א"ל טבילה ואסורה שחש לזרים כו' בטבול יום דבעל קרי מיירי ושרי בלא הערב שמש אע"פ שטומאה יוצאה עליו מגופו דאי בטמא ממ וכי הזאה יש לנו ^{מש} ור' יוסי אומר אפילו בעל קרי א״ז טבילה חדע מדקחני סיפא ואסורה לזבים ולזבוח לנדוח וליולדוח ולא חשיב בעל קרי וההיא דסיפא לא לריכא אלא לר׳ יוסי כדקאמר בירושלמי לרבי יוסי נלרכא אע״פ שכתוב בה לר׳ יהודה דומה טעות סופר ולר׳ יוסי גרסינן ואגב גררא אפרש תחלה המשנה (שם) דתנן שלש ארצות לחלה מא"י עד כזיב חלה אחת מכזיב עד הנהר ועד שאמנום שתי חלות אחת לאור ואחת לכהן של אור יש לה שיעור ושל כהן אין לה שיעור יו שמחום טומאה הוא ואין יכולין לשמור עלמן ופירומיהם בטהרה מחמת שסמוך הוא לארץ העמים וחלוחיהן טעונות שריפה ולכך מפרישין שתי חלות אחת לאור שהיא חלה טמאה דאורייתא שפירותיהן גדילין בא"י ואחת לכהן שלא חשתכח חורת חלה ושל אור יש לה שיעור כדמפרש בירושלמי מפני שהוא מדברי תורה ושל כהן אין לה שיעור מפני שהוא מדברי סופרים והדר קתני י) ומן יש אמנום ולפנים שתי חלות אחת לאור ואחת לכהן של אור אין לה שיעור ושל כהן יש לה שיעור ומפרש בירושלמי יש ושל אור אין לה שיעור מפני שהיא נשרפת ושחיהן מדברי סופרים והדר קתני וטבול יום אוכלה ר' יוסי אומר א"ל טבילה ואסורה לוצים ולוצות לנדות וליולדות ונאכלת עם הזר על השלחן וניתנת לכל כהן והיא המשנה דמייתי בריש כל הבשר (חולין דף קד.) אלא שהש"ם מביאה שם בקולר וכן דרך הש"ס להאריך ולקצר כשמביא משניות מטהרות ומזרעים ומשנה הלשון כפי הלורך כי ההיא דספק ביאה ס שמביא הש"ס (פסחים דף י.) על משנת נכנס לבקעה והיא שנויה על משנה אחרת שלמעלה הימנה בסמוך לה במס' טהרות וכן משנה במסכת ערלה שמביא בהשוכר את הפועל במסכת ע"ז (דף סח:) בערלה יאז ובכלאי הכרם מלטרפין ר"ש אומר אין מלטרפין והיא שנויה באורך במס' ערלה (פ"ב מ"א) והש"ס מקלר שם במס' ע"ז כי אין ^{כש} לומר שאותה משנה שמביא שם זו היא אותה ביו שלמעלה ששנויה בקולר פרק קדשי מובח (מעילה דף יח.) כי אין פירושם שוה כמו שפירש רבינו תם שאותה ביו של מעלה בצרוף לכזית ולמלקות דומיא דכל הנהו של אותו הפרק ואותה שמביא במסכת ע"ז מיירי בה לנחינת טעם ולאסור במאתים במערובתה כדמוכח גופה דמתני׳ דערלה ודוק ותשכח ולהכי מייתי במסכת ע"ז ראיה ממנה דאיסור ואיסור לא מנטרפין לר׳ שמעון לנחינת טעם ולחמץ דפירש מילחיה דר' שמעון דקחני עלה ר' שמעון אומר אין מצטרפין היינו ליתן טעם דבהכי איירי חגא קמא ומילחיה דרבי שמעון דמעילה מפורשת בגמ' דמעילה (דף ימ.) אין מצטרפין א"ל צירוף דכל שהוא למכות והאי וניתנת לכל כהן הוי פירושא לכל כהן אפילו לכהן עם הארץ אע"פ שתרומת כין (עם) הארץ אינה ניתנת אלא לכהן חבר שישמרנה בטהרה ובתרומת חו"ל לא גזרו שמא יאכלה בימי טומאתו וכן משמע דומיא דמה ששנינו אחר משנה זו ואלו ניתנין לכל כהן 🕫 וחשיב בהדייהו הזרוע והלחיים והקבה וראשית הגז וכיולא בהן מידי דלא שייך בהו איסור טומאה ומכ"מ אם יש חבר ועם הארץ לא יתן לעם הארץ כדאמר בפרק הזרוע (חולין דף קל:) מנין שאין נותנין מתנה לכהן עם הארץ שנאמר לתת מנת למחזיקים תורת ה' מחזיק בתורת ה' יש לו מנת ושאין מחזיק אין לו מנת ולא כמו שפירש הקונטרס בכל הבשר (שם דף קד:) דלכל כהן אתא לאשמועינן שאפילו אין מחזיק יתנו לו חלת ח"ל דהא משנה שאחר זו אי אפשר לומר כן דקחשיב בה מתנות דאמרי עלייהו שאין ניתנות אלא למחזיקים אלא ודאי היכא דליכא חבר מיירי הכא א"נ אפילו איכא 🕫 חבר אלא שאינו לריך למחנות יחנו לעם הארץ עני שמלווים להחיותו שאם לא יתנו לו יצטרכו ליתן לו חולין והשתא דפרישית הא דקתני טבול יום אוכלה היינו טבול יום ישכי (קא בעי לה) ולא בעי הערב שמש ואט״פ שטומאה יוצאה עליו מגופו נראה ש לומר דה״ה חלח האור בבבל ודידן אט״פ שאסורה למי שטומאה יוצאה מגופו לא בעיא הערב שמש ואין להחמיר יותר מחלת כהן דההיא משנה ^{לא} ומאן דמחמיר בה לאוסרה בטומאת שרץ שרי לטמא שרץ לאחר טבילה ומיהו אין ראיה כל כך כי שמא אע"פ שהחמירו בה בטמא שרץ קודם טבילה כמו בבעל קרי בטבול יום דשרץ שמא הקילו בה יותר ובהלכות גדולות כחוב בהלכות חלה אמר רבינא הילכך נדה קולה לה חלה ואכיל לה כהן קטן או מאן דטביל לקריו ועוד כתוב בהלכות גדולות דחלה בא"י אין מפרישין אלא חלה אחת ושורפין אותה ונראה דעכשיו כיון ששורפין אותה לפי שאין להם הואה בכל א"י לריך להפריש ^{לש} שניה כמו מכזיב עד הנהר ועד אמנום שמפריש חלה שניה שלא חשמכח מורת חלה " : ול"רת הדבתא בוותיה. בהא דמצריך טבילה אלא אפילו טבילה לא בעי ולשון הקונ׳ לא משמע כן: שבה בשנה איזהו שנה שנבנסת בחברתה. גבי כשכיר שנה בשנה ^{נס} (ויקרא כה) שכירות של שנה זו אין משתלם אלא בשנה אחרת (ב"מ סה.) דרשינן בכל חד מעניינא דקרא ^{וח} דגבי מעשר דכתיב שנה בשנה ⁰דדרשינן לקמן (דף נג:) שאין מתעשר מן החדש על הישן ומן הישן על החדש ואריך לאוקמא הך שמעתא 🌣 דשנה בלא רגלים שברגלים לחודייהו לשש בכל שנה איכא בל תאחר כדאמר בפ״ק דר״ה (דף ו:) וא״ת והא מיבעי לכדדרשינן בתמורה פ' ואלו קדשים בסופו (דף פא:) למ שי ואין נפסל משנה לחברתה ובן עואי דריש בפ' שני דובחים (דף כנו) ובפ"ק דר"ה (דף ו) המקריב אותו לא ירצה אותו בלא ירצה ואין מאחר נדרו בלא ירצה ומצריך התם תרי קראי חד לבכור וחד לשאר קדשים וי"ל דהך דשמעתין דהכא נפקא ליה לין מדאחרים דהתם בזבחים (דף כט.) ובר"ה (דף ה:) ובתמורה (דף כא:) מקיש בכור למעשר מה מעשר אינו נפסל משנה לחברתה כו' ובתמורה (שם:) נמי קאמר דאחרים מוקמי קרא דתאכלנו שנה בשנה לח לדהכא והנהו דהכא נמי סברי כאחרים: ³ הוה אמינא בחזה ושוק של תודה. לר׳ עקיבא לית ליה כי הך סברא בסוף איזהו מקומן (זכחים דף מ.) ומפרש לשוף דהתם פליגי בהימנו ודבר אחר אי הוי היקש או לא: